

Lyden af en kraftig bilmotor vækkede mig fra mørket som havde omfavnet min bevidsthed i længere tid end jeg var klar over.

Jeg bevægede mig over til vinduet og så ned i forhaven. Næsetippen fedtede ruden da jeg pressede mig helt ind mod den for at følge med i hvad der skete.

En kæmpe mørkeblå bil holdt tæt ved trappen op til verandaen, og den første person som steg ud var en temmelig høj pige med langt, brunt hår som var sat op i en hestehale. Hun så ud til at være ældre end mig.

Det måtte være sommer, for hun var iklædt shorts og kortærmet bluse som afslørede hendes solbrændte arme og ben.

Jeg så ned på mine egne kridhvide arme. Jeg havde aldrig været solbrændt.

1

Jeg sukkede lettet da vi trillede op foran vores nye hjem.

Vi havde siddet indespærret i bilen siden i morges, og jeg var temmelig sikker på at jeg stank af død gnu på nuværende tidspunkt.

Bilen havde godt nok aircondition, men min far var af den overbevisning at solen skulle nydes når den endelig skinnede. Derfor havde vi kørt i mere end fem timer med ruderne halvt nede hvilket overhovedet ikke havde gjort noget godt for mit hår.

„Hvad synes du, Evyn?“ Far vendte sig rundt i førersædet og kiggede på mig. „Ser det ikke hyggeligt ud?“

„Tjoh ... det gør det vel,“ mumlede jeg og skævede op mod huset. Det havde kun en vis lighed med billederne jeg havde set på ejendomsmæglerens hjemmeside. Den mørke-

grå maling var skallet af hist og her og fik træet indenunder til at ligne åbne sår, og de slidte, hvidmalede vinduesrammer skreg på opmærksomhed.

„Du er nødt til at give det en chance,“ sagde far en smule spidst. „Det er vores nye hjem, så du kan lige så godt få det bedste ud af det.“

„Adam,“ indskød mor på sædet foran mig. „Der er ikke noget at sige til at hun lige skal vænne sig til det.“

Mor havde en irriterende vane med at omtale andre som om de ikke var til stede, og inden jeg nåede at sige noget jeg helt sikkert ville fortryde, åbnede jeg bildøren og steg ud.

Høje nåletræer omkransede grunden så forhaven lå i skygge, men luften var varm og fyldt med en doven summen fra bierne som fløj rundt i blomsterbedet langs verandaen.

På nær fuglekvidder og den svage summen, var der helt stille. Ingen togbane. Ingen motorvej. Ingen larm fra omkringboende naboer.

Den uvante stilhed gjorde næsten ondt i ørerne.

Jeg så på huset.

Den overdækkede, hvidmalede veranda strakte sig i husets længde og var helt igennem fantastisk trods den afskallede maling her og der. En mørkegrøn slyngplante med små lyserøde blomster smøg sig omkring en af stolperne og skabte balance. Slidt og nyt.

Jeg trak vejret dybt.

Forhåbentlig ville livet herude gøre far godt. Det var for hans skyld vi flyttede.

Han kollapsede på sit kontor for snart et år siden. Lægerne mistænkte først et hjerteanfald, men det blev heldigvis hurtigt afkræftet, og i stedet blev han diagnosticeret med stress.

Efter langtidssygemelding, samtaleterapi hos en psykolog og lange snakke med mor endte det med at han sagde sit job op, og huset blev sat til salg. Min fars bedsteforældre havde boet her på egnen, og han havde mange barndoms minder fra dengang han tilbragte skoleferierne hos dem. Mor mente det var derfor han søgte tilbage hertil.

Jeg håbede bare at flytningen gav ham den fred og energi han selv håbede på, så der kom ro omkring vores familie igen. Jeg savnede ikke at skulle liste rundt og tilpasse dagligdagen efter hans humør, og nu havde jeg en uge til at falde til inden jeg skulle starte i 2.g.

Det havde været svært at sige farvel til mine venner på gymnasiet inde i byen, og selvom vi havde lovet at holde kontakten, vidste jeg inderst inde at alt ville ændre sig nu.

„Jeg tror vi bliver glade for at bo her,“ sagde far.

Han var kommet ud af bilen uden jeg havde lagt mærke til det, og gik over til trappen som førte op til verandaen.

Gulvbrædderne knirkede da han bevægede sig hen over dem, og jeg krydsede fingre for at han ikke gik igennem et råddent bræt inden vi overhovedet var flyttet ind. Heldigvis nåede han helskindet over til den gråmalede hoveddør. Han hev en gammeldags nøgle op af bukselommen og stak

den ind i nøglehullet. Låsen gav efter med et modvilligt smæld, og far trykkede messinghåndtaget ned og åbnede døren.

„Kommer I?“ kaldte han begejstret.

„Ja, vi kommer nu,“ svarede mor som var steget ud af bilen. Hun smilede til mig og gik op ad trappen. Uden at sige noget fulgte jeg efter.

Jeg så mig nysgerrigt omkring da vi trådte ind gennem døråbningen. Vi stod i et stort rum som så ud til at fylde det meste af stueetagen. Det mørkebrune trægulv var ridset og skjoldet, og det hvide tapet virkede falmet.

„Lad os lukke lidt frisk luft herind,“ udbrød mor og rynkede på næsen. „Jeg tror ikke der er blevet luftet ordentligt ud siden de sidste lejere fraflyttede.“

„Hvor længe siden er det?“ spurgte jeg.

„Hm ...“ Mor så hen på far. „Adam, er det ikke et års tid huset har stået tomt?“

„Jo, bortset fra et par uger hvor det var udlejet. Det var i hvert fald det ejendomsmægleren sagde.“

„Underligt,“ mumlede jeg.

„Hvilket?“ spurgte mor.

„At det har stået tomt så længe.“

„Kommunen, som ejede huset, har længe prøvet at sælge det. Det er ikke lige så nemt at sælge huse herude som inde i byen,“ forklarede far.

Mor rørte let ved min arm. „Hjælper du ikke med at åb-

ne vinduerne? Jeg er simpelthen nødt til at få luftet ud så vi slipper af med den støvlugt.“

„Jo, det skal jeg nok.“

„God ide,“ sagde far og gik hen mod hoveddøren. „Så tømmer jeg bilen imens.“

Han forsvandt ud af huset, og jeg så smilende efter ham. Det var længe siden jeg havde set ham være i sådan et godt humør.

Mor vendte sig om mod mig lige så snart han var uden for hørevidde. „Jeg ved godt det ikke er optimalt at skifte gymnasium midt i det hele, men vi må prøve at få det bedste ud af det og støtte din far. Forhåbentlig hjælper det ham med at genfinde sig selv. Lige siden vi tog beslutningen om at flytte, er han begyndt at opføre sig lidt mere som sit gamle jeg.“

„Jeg skal nok klare det, mor.“

„Det ved jeg godt. Du slægter mig på,“ grinede hun og gav mig et fast kram. „Nå, lad os komme i gang. Kan du ikke åbne vinduerne ovenpå?“

Jeg skævede over mod trappen til højre for hoveddøren. Selvom sollyset strejfede den og fik det mørke træ til at gløde, var der alligevel noget skummelt ved den. Jeg havde mest af alt lyst til at nægte og blive hernede, men i stedet bevægede jeg mig modvilligt derhen.

Mor var i gang med at åbne vinduerne ud mod verandaen og forhaven og opdagede ikke min tøven. Glasset raslede i rammerne da hun kæmpede for at lukke dem op.

Jeg gik langsomt op ad trappen som knagede demonstrativt for hvert skridt jeg tog. Da jeg nåede op på førstesalen, studerede jeg nysgerrigt gangen som var oplyst af sollyset inde fra værelserne.

Trægulvet heroppe bar også præg af slitage, og de engang hvide paneler havde et gulligt skær. Det hvide tapet var falmet, og væggene var bare på nær tre messinglamper som var placeret med få meters afstand.

Jeg bevægede mig langsomt ned gennem gangen og så ind i rummene. På højre side var der to store værelser, og på den modsatte side et enormt badeværelse. Det var dog den lukkede dør for enden af gangen som tiltrak mig.

Da jeg nåede derved, greb jeg fat om dørknoppen og vred hårdt mod højre.

Metalknoppen raslede, men der skete intet. Døren var låst.

Jeg stod midt i gangen og ventede.

Hvis denne familie var ligesom de andre, ville det ikke vare længe inden én af dem kom herop.

I det samme hørtes langsomme knagende skridt op ad trappen.

Det var pigen.

Jeg betragtede hende nysgerrigt.

Hun bevægede sig stift og så lige igennem mig.

2

Døren forblev låst selvom jeg prøvede at dreje metalknoppen flere gange.

Jeg opgav til sidst med et irriteret fnys og gik tilbage gennem gangen ind i det første værelse.

Rummet var stort, måske dobbelt så stort som mit gamle værelse, og havde skråvægge hvilket gjorde det rigtig hyggeligt. Tapetet herinde var falmet ligesom i resten af huset, og det slidte gulv knirkede svagt under mig.

Jeg gik over til den lille karnap og åbnede vinduet ud mod baghaven. Når man stod lige her, følte det faktisk som om værelset var en del af skoven. Solens stråler fandt vej ind mellem de store trækroner og indhyllede baghaven og værelset i et overjordisk, grønligt skær.

Det var et tegn.

Grøn havde altid været min yndlingsfarve.

En brise smøg sig ind gennem vinduet, kildede min hud og legede blidt med hestehalen.

Jeg trak vejret dybt og smilede.

Det her skulle være mit værelse.

Min boble af lykke blev afbrudt af trappens klagende lyde

„Evyn?“ kaldte far ude i gangen.

„Herinde,“ råbte jeg og så hen mod døråbningen idet han kom til syne.

„Nå, her er du. Din mor sendte mig op for at hente dig. Hun har brug for din hjælp.“

„Jeg kommer ned nu ... er det ikke et fedt værelse?“ Jeg slog ud med armene. „Ved du hvorfor værelset for enden af gangen er låst? Jeg kunne ikke åbne døren.“

„Nej,“ sagde han og så pludselig træt ud. „Den var også låst da vi så huset første gang, men ejendomsmægleren lovede at den ville være låst op eller at låsen var blevet udskiftet inden vi flyttede ind.“

Uden at sige mere forsvandt han ud af syne.

Jeg tøvede inden jeg gik efter ham.

Sådan havde det været siden han blev syg. Selv de mindste ting påvirkede ham.

Han stod allerede foran døren og rakte ud efter dørknoppen, da jeg nåede hen til ham.

„Den er lå...“ begyndte jeg, men stoppede brat da døren åbnede med en svag knirke.

Værelset var tomt bortset fra en gyngestol af træ som stod

midt på gulvet.

Far så på mig med et drillende udtryk i øjnene. „Er du *helt* sikker på du drejede den rigtige vej?“

Jeg himlede med øjnene.

„Her er masser af plads og lys.“ Han gik ind i værelset og så sig omkring. „Vil du have det som værelse?“

Jeg så mig omkring.

Væggene var hvide, trægulvet fremstod i en pænere stand end i resten af huset, og de store vinduer slap masser af sollys ind.

Alligevel var der noget som gjorde mig utryg. Tanken om at sove herinde gav mig kuldegysninger op og ned ad armene. Jeg ville aldrig få lukket et øje.

„Nej,“ afslog jeg.

„Så er det måske på tide at se dig omkring og vælge et?“ foreslog han.

„Jeg vil gerne have det der,“ svarede jeg og pegede over på værelset med karnappen.

„Jamen, så er det jo på plads.“ Han smilende bredt. „Måske skulle vi have soveværelse herinde.“

Tanken gav mig myrekryb.

Det virkede forkert, men jeg kunne ikke sige hvorfor.

Atmosfæren ... fornemmelsen af rummet ...

„Er du sikker på det er en god ide?“

Han så overrasket på mig. „Hvorfor skulle det ikke være en god ide? Her er masser af plads til vores seng og natborde, og der er indbygget klædeskabe.“

„Jeg synes bare værelset virker lidt ... off.“

„Off?“ Hans blik borede sig ind i mit. „Var det derfor du ikke valgte det?“

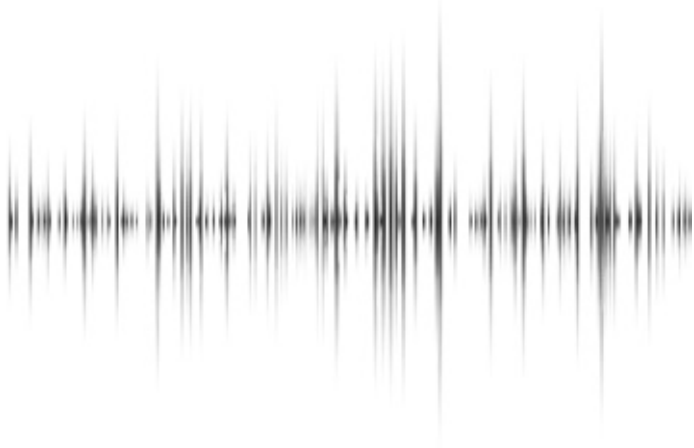
„Ja, men også fordi jeg rigtig godt kan lide det andet værelse.“

„Okay,“ mumlede han. „Kan du ikke åbne vinduerne i de andre værelser? Så åbner jeg herinde.“

„Jo,“ sagde jeg og gik ned gennem gangen.

På vej ind i værelset tættest på trappen, opfangede jeg en svag knirkende lyd og drejede hovedet.

Synet fik mig til at snappe efter vejret, og nakkehårene rejste sig. Gyngehesten rokkede frem og tilbage i en langsom rytme ... af sig selv.

Jeg låste lydløst døren op lige inden manden åbnede den.

Han havde venlige, brune øjne – ligesom pigen – og trådte ind i det som tidligere havde været legeværelset.

Pigen fulgte efter med anspændte bevægelser. Hendes blik flakkede rundt.

Håbefuldt løftede jeg hånden og vinkede, men hverken hun eller manden registrerede min tilstedeværelse. En snert af tristhed bredte sig i min krop da jeg sænkede armen. Huset havde stået tomt længe ... længere tid end normalt ... og jeg længtes efter selskab.

Bortset fra nogle ældre børn som havde sneget sig rundt i huset et par nætter imens de lyste mig ind i hovedet med deres lommelygter, havde jeg tilbragt ventetiden alene.

Selvom jeg ikke havde været i stand til at kommunikere med familierne som havde boet her gennem tiden, var det alligevel rart at vide at jeg ikke var alene.

Samtalen mellem manden og pigen var hurtigt overstået hvorefter hun forlod værelset.

Uden at tøve bøjede jeg mig ned og skubbede gyngehesten frem og tilbage netop som hun var på vej ind i et af de andre værelser.

Hun så sig tilbage, formentlig på grund af den svage lyd af gulvet som gav sig, og sekundet efter blev de brune øjne spærret helt op, og munden åbnede sig i et tavst skrig.

Der var ingen tvivl om at jeg havde fanget hendes opmærksomhed.

Jeg stod som frosset til gulvet og kunne ikke slide blikket væk fra den lille hest som fortsatte med at rokke frem og tilbage i en jævn rytme.

Frem og tilbage ...

Frem og tilbage ...

Det er på grund af gennemtræk, tænkte jeg netop som den stoppede i en stejle bevægelse i få sekunder før den faldt ned og stod komplet stille.

Jeg virrede med hovedet, men inden jeg nåede at tænke videre, trådte far ind foran træhesten og kiggede på mig ned gennem gangen.

„Har du åbnet vinduerne?“

„Øh ... nej ... ikke endnu,“ fremstammede jeg.

„Hvad har du så lavet?“ Panden rynkede i skarpe folder.
„Jeg ... nåede bare aldrig så langt,“ mumlede jeg og smuttede ind i værelset.

Rummet var mere eller mindre en tro kopi af mit eget, men der lugtede langt mere indelukket. Jeg fortsatte direkte over til karnappen og åbnede vinduet. Selvom dette værelse også havde udsigt til skoven, virkede det ikke lige så hyggeligt som det andet.

Jeg forlod rummet og fortsatte ud på badeværelset.

Da alle vinduer var åbnet, gik jeg ned ad trappen. Far var gået nedenunder uden jeg havde lagt mærke til det, og var nu i gang med at tømme bilen sammen med mor.

Vores kufferter stod allerede i stuen ved siden af køletasken med frugt og kolde drikke.

„Evyn?“ Mor kom ind ad hoveddøren og strøg håndryggen hen over sin svedige pande. „Gider du at bære kufferterne op i vores værelser?“

„Selvfølgelig,“ svarede jeg og håbede ikke min afsky skinnede igennem. Tanken om at skulle ind i deres soveværelse gav mig myrekryb.

„Er du okay?“ Mors stemme kickstartede min hjerne, og jeg så overrasket på hende.

„Ja, hvorfor?“

„Du står bare og står?“

„Nå ...“

Jeg skulle ikke nyde noget af at fortælle hende at deres

nye soveværelse var totalt creepy. Ingen af mine forældre troede på at der fandtes mere mellem himmel og jord, og mor ville blot ryste på hovedet ad mig og sukke opgivende.

Min mormor derimod ville garanteret have opfanget den samme energi som mig.

Desværre døde hun for et par år siden.

Mor vendte sig væk og gik i gang med at pakke nogle poser ud, og jeg løftede tavs op i hanken på min kuffert og trak den efter mig over til trappen.

Kufferten var pissetung, og det gav genlyd gennem hele huset hver gang dens hjul hamrede ned i trappens slidte trin, men endelig nåede jeg op på førstesalen.

Jeg smilede lykkeligt da jeg stoppede i døren til mit værelse.

Når jeg så ud ad vinduet herfra, så jeg kun skovens grønne nuancer og solens gyldne stråler.

Synet gav mig et boost af energi, og jeg trak vejret dybt og befriende. Jeg elskede allerede værelset og kunne ikke vente med at indrette det.

Det var stort nok til at jeg ud over et skrivebord og en seng, også havde plads til at lave en lille hygge-krog i karnappen hvor jeg kunne krølle sammen og fordybe mig i en god bog.

Jeg stillede kufferten ved siden af det indbyggede klædeskab ind mod ekstraværelset som ligesom i de andre værelser var perfekt tilpasset skråvæggen.

Med en pludselig indskydelse lagde jeg håndfladen mod

den hvidmalede trædør og skubbede den til side.

Det mørke, tomme indre efterlod mig med lettelse og en mikroskopisk snert af skuffelse, for jeg havde været så sikker på at finde noget derinde fra én af de tidligere beboere. Efter et sidste kig ind i mørket trak jeg lågen i og forlod værelset.

Ude i gangen blev jeg mødt af en svag kulde, ligesom når man åbner køleskabet på en varm sommerdag, og jeg skyndte mig hen mod trappen.

Netop som jeg trådte ned på det første trin, fik jeg fornemmelsen af at blive beluret og vendte mig langsomt rundt.

Gangen var tom.

Der skete intet ud over den underlige fornemmelse som holdt ved, alligevel løb jeg så hurtigt ned ad trappen at jeg var ved at snuble.

Mor så op på mig da jeg nåede helskindet ned i stuen.

„Pas nu på, Evyn,“ sukkede hun.

„Ja, ja,“ mumlede jeg. „Der skete jo ikke noget.“

„Nej, heldigvis,“ svarede hun. „Jeg har ingen anelse om hvor den nærmeste skadestue befinder sig, og det behøver vi heller ikke at finde ud af lige foreløbig,“ advarede hun smilende.

„Jeg kommer aldrig til skade ...“ protesterede jeg hurtigt.

„Lad være med at sige det!“

Jeg smilede. Selvom mor ikke troede på at der fandtes mere mellem himmel og jord, var hun alligevel forfærdelig overtroisk.

„Det er da rigtigt. Hvornår er jeg sidst kommet til skade?“

Mor udstødte et fnys.

„Hvor er far egentlig?“ Jeg kunne ikke få øje på ham gennem den åbne hoveddør.

„Udenfor et sted. Han sagde han lige havde brug for fem minutter alene.“

Den velkendte tristhed boblede op til overfladen. Jeg blev stadig ked af det når far kæmpede mod de mørke dæmoner i sit indre. Vi kunne ikke gøre andet end at give ham tid og plads til at være sig selv.

„Det skal nok blive bedre.“ Mor kom helt hen og lagde armene omkring mig. Jeg trykkede mig ind til hende og nød den velkendte duft af hendes parfume.

„Hvornår tror du han bliver rask?“

Mor trak sig lidt væk og så på mig. „Det ved jeg ikke.“ Hun så træt ud, og det var første gang jeg lagde mærke til de dybe furer omkring mundvigene. Ansigtet virkede markant ældre og mere bekymret. „Det kan godt være han aldrig bliver helt rask.“

Der var ikke noget nyt i det. Vi havde gennemtæsket emnet til hudløshed. Alligevel var det svært at acceptere at jeg måske aldrig fik min gamle far igen.

„Jeg savner vores gamle familie,“ hviskede jeg.

Mors øjne blev helt blanke, og jeg fik øjeblikkelig dårlig samvittighed. Sygdommen var ikke kun en belastning for far. Det var også hårdt for hende. Hun skulle sikre sig at der var styr på alt.

„Det skal nok blive godt igen,“ sagde hun og blinkede

hurtigt, „det er jeg sikker på. Du skal bare give det lidt tid.“

„Det skal jeg nok,“ svarede jeg.

Mor kyssede mig hurtigt på kinden og kiggede ned på sit armbåndsur. „Jeg må hellere smutte ud og finde din far. Flyttebilen kan være her når som helst. Vil du sørge for min kuffert?“

Jeg nikkede hurtigt. „Ja, det skal jeg nok.“

„Tak,“ smilede hun.

Mors kuffert føltes tungere end min egen, og da jeg nåede op på førstesalen, gispede jeg efter vejret. Min pande var fugtig af sved, og musklerne i armen dirrede af anstrengelse.

Jeg gik langsomt ned gennem gangen. Alt så selvfølgelig ud som for kort tid siden.

Netop som jeg passerede den første væglampe, blinkede pæren. Kun én gang. Jeg stivnede kortvarigt, men fortsatte så. Det samme skete da jeg nåede forbi den næste, og da jeg stod lige ud for den sidste, blinkede den ligesom de andre.

Min krop blev dækket af gåsehud fra top til tå.

Jeg var ikke alene.

Det kunne umuligt være en tilfældighed.

Jeg skyndte mig ind i mine forældres soveværelse, stillede kufferten langs det indbyggede skab og kiggede skeptisk på gyngestolen. Parat til at smutte hvis den begyndte at røre bare en millimeter på sig. Det skete heldigvis ikke.

I stedet hørte jeg et højt motorbrøl.

Flyttebilen var kommet.

Jeg skyndte mig ned gennem gangen og hen mod trappen.

Denne gang blinkede lamperne ikke, men kulden fra før og fornemmelsen af at blive holdt øje med holdt ved.

Og netop som jeg var på vej ned ad trappen, hørte jeg en dæmpet barnelatter.

En underlig lyd på trappen lokkede mig ud i gangen.

Jeg skulle stadig vænne mig til at huset var fyldt med mennesker og fremmede lyde.

Pigen kom snart efter til syne, og hun slæbte en sort kuffert efter sig.

Jeg fulgte nysgerrigt med da hun kørte den hen over gulvet. De sidste familier som var flyttet ind, havde disse nye kuffertyer.

Det var noget andet end da jeg flyttede ind og måtte bære min kuffert.

Ligesom tidligere virkede pigen anspændt, og hendes blik af søgte hele tiden gangen.

Det kunne godt være hun ikke kunne se mig, men jeg var ret

sikker på hun fornemmede min tilstedeværelse.

Gennem mange årtier havde jeg lært at bruge elektriciteten omkring mig til at gøre opmærksom på mig selv, og det var blevet endnu nemmere siden folk begyndte at bruge computere og mobiltelefoner.

Jeg gik pigen i møde, og selvom det ikke gjorde nogen forskel om hun gik ind i mig, holdt jeg mig alligevel i den modsatte side af gangen. Det var min måde at holde fast i den sidste rest af mit jordiske liv.

Netop som pigen passerede den første væglampe, fokuserede jeg på den, og som håbet gav det et sæt i hende da pæren blinkede.

Efter en let tøven fortsatte hun videre ned gennem gangen, og lige så snart hun gik forbi de næste lamper, fik jeg også dem til at blinke.

Hun skyndte sig at stille kufferten ind i det gamle legeværelse og hastede tilbage mod trappen.

Selvom det ikke var pænt gjort, begyndte jeg at fnise.

Nu var jeg helt sikker på at hun fornemmede mit nærvær.